

Capitolul 20-21

Învierea lui Isus

- 20:1-21:25 -

Ioan susține că învierea a fost un fapt real și nu o legendă sau doar un simbol. El invocă martori oculari pentru a demonstra acest lucru. El alege să încheie Evanghelia Sa descriindu-ne patru dintre arătările lui Isus după înviere și încheie Evanghelia cu celebra discuție dintre Isus și Petru.

- Isus Se arată Mariei
- Isus Se arată ucenicilor
- Isus Se arată și lui Toma
- Isus Se arată ucenicilor
- Discuția lui Isus cu Petru

Fiecare arătare aduce un mesaj nou pentru inima ucenicilor și pentru cea a cititorului. Ce putem învăța din arătarea lui Isus Mariei? O, putem învăța așa de mult, și aceasta cu cât este prima descoperire a lui Isus cel înviat unei ființe umane. Și cu siguranță ne întrebăm: de ce Mariei? Când ucenici stăteau închiși de frica Iudeilor în casă, Maria S-a dus dis de dimineață, pe când era încă întuneric, la mormânt. Nu este prea plăcut să vizitezi un mormânt pe când este încă noapte. Oare ce a motivat-o pe Maria Magdalena? Oare se aștepta ca Isus să învieze? Nu cred, însă ea nu putea accepta despărțirea de Isus, așa de mult îl iubea. Ne aducem aminte - cui i se iartă mult iubește mult. Maria Magdalena nu avea un trecut strălucit. Ei i se iertase mult, și acum iubea mult. Ea nu putea pur și simplu să îl uite pe Isus. Ea nu era dezamăgită de Isus. Poate nu găsea explicații la moartea Sa, dar ea nu putea pur și simplu să renunțe la Isus. Isus era Cel care îi redase demnitatea, care o iertase și care îi oferise cu adevărat, viața.

În alte Evanghelii ni se spune că ea mai era însoțită de două femei și veneau cu miresme la mormânt. Chiar dacă Isus murise, Maria încă îl iubea și dorea să își exprime recunoștința față de el, aducând miresme la mormânt. Nu îmi dau seama dacă intenția ei era de a intra în mormânt și de a unge din nou trupul cu miresme. El fusese deja uns prin generozitatea lui Nicodim. Iudeii se fereau de atingerea de trupul unui mort. Era ceva necurat. Se pare că Maria dorea să intre în mormânt și să ungă cu miresme trupul lui Isus. Ea era gata să treacă peste reglementările legii și probabil nu putea concepea cum trupul lui Isus ar putea-o face necurată. Observăm și la Ioan ezitarea de a intra în mormânt. Petru însă nu are această ezitare și intră în mormânt, în ciuda faptului că acest act l-ar fi făcut după Lege necurat. Miza era prea importantă. Era vorba de Isus. Ei au crezut cuvintele Mariei după ce au văzut. Nu au crezut că Isus a înviat ci pur și simplu că trupul Lui nu mai era în mormânt. Nici Maria nu s-a gândit la înviere, ci ea le-a zis: „*Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde L-au pus*”.

Maria este dis de dimineață cu miresme la mormânt. Ucenicii stau acasă. Ucenicii vin, dar se întorc acasă. Maria însă rămâne la mormânt și plânge: „*Au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus*”. Oare ce mai putea face trupul lui Isus pentru ea? Isus murise. Că trupul era sau nu în mormânt, acest lucru mai putea schimba ceva? Maria îl iubea așa de mult pe Isus, încât ungerea trupului neînsuflețit cu miresme însemna așa de mult pentru ea.

Ucenicii pleacă acasă. Ea rămâne la mormânt și plânge. Acest gest este atât de profund și trădează atâta dragoste față de Isus, încât Acesta Se oprește din drumul Său către Tatăl și I Se arată Mariei. Isus, după ce a murit în trup, a înviat în duh și s-a dus în Adânc pentru a proclama Evanghelia celor morți. Deși S-a refăcut părtășia spirituală cu Tatăl, El nu S-a dus în ceruri pentru a Se înfățișa înaintea Tatălui. El face acest lucru doar după înviere, pentru a Se înfățișa înaintea întregului Cer ca Om, într-un trup proslăvit, ca Cel care a biruit moartea! Gândiți-vă la dorința lui Isus de pași din nou în ceruri și de Se înfățișa înaintea Tatălui ca cel care a împlinit porunca Lui și a biruit spre slava Tatălui. După înfățișarea Sa înaintea Tatălui diavolul și îngerii lui aveau să fie aruncați din cer pentru totdeauna (vezi Apoc.12)! Gândiți-vă ce miză spirituală avea înfățișarea Sa înaintea Tatălui! Cu toate acestea, El se oprește din drumul spre Slavă, pentru a Se arăta Mariei! Dragostea Mariei a topit pur și simplu inima lui Isus, și S-a oprit din drumul către Tatăl pentru a-i rosti câteva cuvinte de mângâiere Mariei!

Dacă ne aducem aminte de primele capitole din Genesa putem să întrezărim și anumite simbolistici în acest tablou. Nu întâmplător pe această femeie o chema Maria, ca și pe mama lui Isus. Ea ne aduce aminte de promisiunea făcută femeii: Sămânța ta va zdrobi capul șarpelui! În plânsul Mariei putem vedea plânsul femeii, plânsul Evei, care a păcătuit mai întâi, și care aștepta venirea Seminței pentru reabilitare și restaurarea! Sămânța venise și biruise! Maria este deci primul martor al învierii. Plânsul ei ne deschide o fereastră tainică spre inima lui Isus. Dragostea noastră este irezistibilă pentru El, la fel cum spunem că dragostea Lui este irezistibilă pentru noi, la fel putem spune că dragostea Lui este irezistibilă pentru noi! EL nu poate rămâne indiferent a plânsul celui ce Îl caută cu disperare! Da, acest lucru îl făcea Maria! Îl căuta cu disperare pe Isus, și nici moartea însăși nu părea să o intimideze în această căutare! Cine mai plânge astăzi ca Maria? Cine mai plânge după Isus? După cunoașterea Lui, după revenirea Lui, după mântuirea celor pentru care El a murit, după realizarea unității Bisericii pentru care El s-a rugat!? Plânsul trădează o dragoste profundă. Mă cercetez adesea și mă întreb: dragostea pentru mine, sau dragostea pentru Isus? Cât din ce fac, fac gândindu-mă la mine, și cât gândindu-mă la Isus? Este normal să te gândești la tine și la fericirea ta! Dar dacă relația cu Isus este doar un mijloc pentru ca tu să obții fericirea ceva este putred! Oare cum s-ar traduce atitudinea din inima Mariei în viața mea? Oare ce ar face Isus dacă ar vedea zilnic această atitudine în mine? Pentru ce trăiesc? Pentru ce mă zbat? Și nu în ultimul rând: pentru ce plâng?

Isus se arată apoi ucenicilor. Și are trei lucruri să le spună. Prima afirmație este: „*Pace vouă!*”, Ucenicii aveau nevoie de pace. Ei se temeau de Iudei și erau tulburați de moartea lui Isus. Aveau nevoie disperată de pace. Fără această pace nu puteau împlini mandatul pe care-l primiseră de la Isus. De aceea Isus le spune mai întâi: „*Pace vouă!*” Pe de o parte este vorba despre pacea dintre ei și Dumnezeu. Învierea lui Isus era dovada că ei fuseseră socotiți neprihăniți de drept. Desăvârșirea pe care Legea nu a putut-o aduce, a fost împlinită de jertfa lui Isus Hristos. În sfârșit era pace! Pe această pace a neprihănirii aduse de Hristos se clădește pacea în încercările vieții. Dacă ai pace cu Dumnezeu, dacă nu Îl superi pe El, atunci altceva nu mai contează. Dacă problema cu Dumnezeu este soluționată, celelalte pur și simplu pălesc. Dacă ai pace cu Dumnezeu, El este de partea Ta! Și dacă El este de partea Ta, cine ar putea fi împotriva ta, și de ce anume te-ai putea tulbura și îngrijora? Ucenicii aveau nevoie de recâștigarea păcii pentru a putea împlini Marea Trimitere. Isus Se arată pentru le da pace. Apoi, însă le aduce aminte de rolul lor în lume! Pacea le este dată tocmai pentru a putea fi martori ai învierii: „*Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*”. Învierea lui Isus nu însemna un sfârșit al lucrării lor, ci dimpotrivă, începutul lucrării lor pe pământ. Isus nu venise să îi ia acasă, ci să îi întărească pentru marea lucrare prin care ei trebuiau să-L proslăvească pe Tatăl din ceruri. Apoi,

El le aduce aminte de venirea Mângâietorului, de faptul că nu vor fi lăsați orfani, de resursa minunată prin care vor putea împlini Mare Trimitere: „*Luați Duh Sfânt!*” Și nu în ultimul rând, Isus le oferă autoritate: Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate, și celor ce le veți ține, vor fi ținute. Ei aveau nevoie de confirmarea autorității lor. Ei aveau să se confrunte cu opoziția preoților și fariseilor, autoritățile spirituale ale lui Israel. Preoții care veneau din Levi aveau de partea lor autoritatea Legii, ucenicii erau niște bieți pescari. Cum vor putea afirma ei că doar în Numele lui Isus este iertare? Cum vor putea afirma ei că doar calea vestită de ei aduce mântuire, că doar cei ce vor crede în adevărul predicat de ei vor avea păcatele iertate, iar ceilalți vor avea păcatele ținute? Isus le confirmă autoritatea de apostoli. De aceea rostește aceste cuvinte poate chiar pentru ei, care știau că doar Dumnezeu poate să ofere iertarea.

Când ne uităm în față vedem că apostolii nu au înțeles cuvintele lui Isus în sensul că ei sunt intermediarii relației omului cu Dumnezeu și că ei pur și simplu pot oferi iertarea. În fața ei predică un mesaj și insistă că doar cei ce cred acest mesaj vor fi iertați. Deci, dacă ucenicii nu au abuzat de autoritatea care li s-a dat, și nu s-au considerat depozitari ai harului și mântuirii ci au îndreptat mereu atenția oamenilor spre Isus, mare atenție cum interpretăm noi acest pasaj. Mai menționăm că apostolii au avut un rol unic și irepetabil în istoria Bisericii. Ei au pus temelia. Noi nu putem decât să fim credincioși Evangheliei vestite de ei. Dar nu suntem chemați să punem din nou temelia. Ea a fost pusă odată și pentru totdeauna! Nu mai avem ce adăuga, nici ce scădea. Noi ne bucurăm de autoritatea de a creiona drumul spre iertare doar în măsura în care rămânem credincioși temeliei puse de apostoli. Dacă însă ne mândrim și rostim că noi avem autoritatea mântuirii, fără a ne smeri față de apostoli, vom sfârși în cădere eternă.

Isus Se arată deci pentru a le dăruia ucenicilor:

- **Pace!**
- **O chemare: Marea trimitere!**
- **Resursa: Duhul Sfânt!**
- **Autoritate!**

Isus Se arată din nou ucenicilor, și de această dată îi acordă o atenție deosebită lui Toma. Citind acest pasaj ne putem da seama de dimensiunea războiului spiritual împotriva credinței. Deși atât Maria cât și ucenicii mărturiseau că L-au văzut pe Domnul cel înviat, Toma tot nu credea. Este adevărat că noi nu putem înțelege trauma pe care ei au trăit-o când L-au văzut pe Isus murind pe cruce. Tulburarea și dezamăgirea din inima lor au fost inimaginabile. Poate experimentat apogeul dezamăgirii omului față de Dumnezeu: Doamne, Te așteptăm de mii de ani să ne izbăvești, și când Tu vii, mori pe cruce! Dezamăgirea era prea mare, rana prea adâncă. Toma vroia el însuși să Îl vadă pe Isus. Vroia să pună mână în semnul cuielor. Este important să observăm că deși Isus a înviat într-un trup proslăvit, trupul lui pământesc a dispărut din mormânt, iar trupul proslăvit purta semnul cuielor și al sulitei. De ce? Pentru a se dovedi biruința definitivă asupra morții! Isus nu a înviat ca Lazăr în același trup supus putrezirii. Isus nu li s-a arătat doar sub formă de duh. Isus nu a înviat nici în alt trup. Trupul Său pământesc supus putrezirii, a fost regenerat, înghițit de slavă. Biruința asupra morții era definitivă! Toma vroia să vadă acest lucru. Isus răspunde cererii lui. Isus este sensibil la frământarea lui Toma și nu disprețuiește lupta sa cu îndoiala. Toma îmi aduce aminte de răceala din inima lui Iacov când după mai bine de 10 ani, când s-a resemnat că fiul lui murise, aude că Iosif mai trăiește:

„Ei au ieșit din Egipt și au ajuns în țara Canaanului, la tatăl lor Iacov. Și i-au spus: Iosif tot mai trăiește și chiar el cârmuiește toată țara Egiptului. Dar inima lui Iacov a rămas rece pentru că nu-i credea. Când i-au istorisit însă tot ce le spusese Iosif, și a văzut carele pe care le trimisese Iosif ca să-l ducă, duhul tatălui lor Iacov, s-a înviorat. Și Israel a zis: Destul! Fiul meu Iosif tot mai trăiește! Vreau să mă duc să-l văd înainte de moarte.” (Gen.45:25-28).

Îndoiala din inima lui Toma ne aduce aminte și de intensitatea războiului spiritual împotriva credinței. Mă surprinde faptul că atunci când Isus i Se arată îi spune: Și fii credincios, și nu necredincios! Iată că Toma putea alege necredința chiar când Isus i s-a arătat! Pare incredibil. Îmi amintesc de un alt pasaj din altă Evangheliie când Isus li S-a arătat și totuși unii se îndoiau. Ei se puteau gândi că este doar o nălucă sau ceva în imaginația lor, sau poate că a lor credință nu făcea conexiunea cu profețiile vechi-testamentare despre moartea și învierea lui Mesia. Isus nu este deci insensibil față de frământarea inimii lui Toma și I se arată pentru a-L încredința de învierea Sa. Toma declară: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!” Este declarația la care Ioan vrea să aducă pe oricine citește această Evangheliie. Tocmai de aceea, în acest moment El face o paranteză și ne descoperă scopul Evangheliei Sale. El ne răspunde și la întrebarea firească: Ei bine, Toma, L-a văzut pe Isus și a crezut? Dar noi, ceilalți, pe ce bază să credem? Isus spune: „Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!” Deci Se poate să nu vezi și să crezi și credința această să capete o mai mare răsplătire și laudă din partea Creatorului. Totuși, pe ce cum se poate naște această credință? Ioan ne răspunde: prin citirea celor scrise de El, prin contactul cu Cuvântul la fel cum Isus S-a arătat în mod fizic pentru a aduce credință în inima sinceră a lui Toma, la fel El se va arăta prin Duhul oricui va citi cu inima sinceră Cuvântul Lui! Această observație mă face să cred că arătările lui Isus ucenicilor relatate în aceste două capitole sunt niște paradigme ale revelării lui Isus pământenilor după învierea Sa. El nu o va face în sens fizic, dar o va face cu putere prin Duhul în conștiința omului.

Isus Se arată la o parte din ucenici la marea Tiberiadei. Aceștia nu Îl cunosc de la început, dar Isus pentru a le face cunoscut reeditează minunea cu pescuirea minunată. Și atunci ucenicii Îl recunosc. Este foarte sugestiv că Isus atât la începutul lucrării, la chemarea lor în lucrare, cât și după înviere, înainte ca El să plece la Tatăl, El face aceeași minune. Ce puteau învăța ucenici din această minune?

- **Dependența totală de Isus:** fără El nu puteau face nimic!
- **Purtarea de grijă a lui Isus în ce privește hrana de zi cu zi.** În lucrare ei trebuia să trăiască prin credință, și să nu se îngrijoreze cu privire la ce vor mânca sau ce vor bea. Îngrijorările pentru aceste lucruri puteau reprezenta o sursă cumplită de defocalizare. Isus, oricum îi aștepta pe mal cu pește și pâine. Acest lucru le aduce aminte și de înmulțirea pâinilor, și îi învăța că, chiar dacă ei nu ar fi prins nimic, oricum ar fi avut de mâncare! Isus avea tot timpul și o altă soluție pregătită pentru ei.
- **Și nu în ultimul rând atenția lor le era focalizată asupra lucrării în care au fost chemați:** vă voi face pescari de oameni! În această lucrare ei erau total dependenți de Isus. În ciuda experienței lor, iscusinței și trudei lor de pescari, ei nu prinseseră nimic. La un singur cuvânt al lui Isus ei au prins atât de mult pești! La fel avea să fie și în lucrarea creștină. Nu ei, ci Duhul lui Isus avea să nască oamenii din nou. Parte lor avea să fie doar să arunce cu credință sămânța Cuvântului, doar să arunce mreaja la porunca lui Isus. Isus dorea ca ei să fie pescari de oameni! Oamenii reprezentau ținta lucrării lor. O lucrare

orientată spre sufletul oamenilor. Nimic altceva nu trebuie să substituie această esență și nici să îi defocalizeze de la ea.

Pentru a învăța totală dependență de El, Isus îngăduie situații de criză, din care, în ciuda iscusinței și trudei noastre, nu reușim să ieșim. El apare mai pe urmă pentru a ne salva în mod miraculos. Avem nevoie de aceste experiențe pentru a înțelege că totul vine de la El și ca niciodată să nu cădem în păcatul mândriei!

Evangelhia se încheie cu discuția dintre Isus și Petru, discuție ce are loc de față cu ceilalți ucenici. În mod evident, Isus vrea să îl reabiliteze pe Petru înaintea celorlalți. Petru era cel care se lepădase de Mântuitorul. Ce autoritate mai putea avea el înaintea celorlalți? Isus însă nu se sfiește să îl întrebe dacă Îl iubește **mai mult** ca ceilalți? Petru răspunde afirmativ, iar Mântuitorul nu îl contrazice, ci îi confirmă autoritatea de păstor spiritual peste Biserică: *paște oile Mele!* Această confirmare are loc de trei ori, exact de câte ori s-a lepădat Petru. Evangelhia lui Isus este Evangelhia harului. Ea a fost vestită de cel care s-a lepădat de Isus, și apoi de cel care a omorât pe creștini (Pavel). Petru și Pavel au avut un rol esențial în așezarea temeliei Bisericii. Este bine să ne aducem aminte mereu cine a pus temelia Bisericii, pentru a nu pierde esența acesteia. Biserica este comunitatea harului și nu a judecăților făcute pe baza meritelor. Isus primește înapoi cu bucurie pe cei care cad, și reabilitează cu aceeași bucurie pe liderii care Îl trădează. Un test la care Biserica a căzut adesea este cel legat de raportarea liderilor care au eșecuri spirituale. Biserica adesea îi critică cu brutalitate, și când acești se întorc la Domnul, îi primește cu răceală și rareori îi reprimște în slujbă. Este adevărat că după o cădere este nevoie de vindecare, dar să nu uităm că Evangelhia lui Isus este o Evangelhie a harului. Evangelhie poate vindeca și reabilita. David, cel mai mare împărat al lui Israel din Vechiul Testament a comis crimă și adulter. Cu toate acestea harul l-a reabilitat și el l-a slujit pe Domnul din funcția de împărat și după căderea cu Bat-Șeba. Petru este chemat să pască oițele, mieluseii și oile Domnului! Lui Isus nu îi este teamă să îi încredințeze în paza lui Petru nici pe cei tineri în credință, nici pe cei mai maturi. Isus are încredere în Petru. El a înțeles căderea lui, **El l-a iertat, El l-a reabilitat!** Petru este în același timp curajos și smerit când răspunde Domnului! Cum a putut el răspunde afirmativ după ce s-a lepădat de Mântuitorul la întrebarea: Mă iubești Tu? Petru a învățat că se dusesese la luptă singur și de aceea a fost trântit la pământ. Dar când privea în inima lui găsea în ea dragoste sinceră față de Isus. În cele din urmă, el fusese singurul care se avântase în gura lupului pentru a fi aproape de Isus. Lupul l-a umilit, dar alegerea de a merge acolo trădează o dragoste specială pentru Domnul.

Petru este curajos în răspunsul lui, dar și smerit. El nu spune: Da, Doamne, eu iubesc mai mult decât aceștia, ci: da, *Doamne, știi că Te iubesc*. Pe de altă parte, deși Isus folosește în întrebarea sa termenul din greacă agape (a iubi **necondiționat**), Petru când răspunde folosește termenul fileo (a iubi). Isus îl putea iubi necondiționat pe Petru, dar Petru nu. Isus era sursă în sine a iubirii, dar Petru nu. Cum ne spune Ioan în epistola sa: Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Dragostea lui Petru pentru Isus nu este ceva în sine, ci decurge din dragostea lui Isus pentru Petru. Nu este agape, ci filieo! Tocmai aici a fost fisura care a adus la căderea lui Petru. Pentru s-a considerat sursă și a neglijat dependența totală de harul divin. Din această pricină a fost trântit la pământ de vrăjmaș. Petru s-a lăudat că îl iubește pe Isus în sensul lui agape, dar a descoperit că dragostea sa nu poate fi decât fileo! Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Doar El ne poate iubi fără ca noi să Îl iubim. Agape e divin. Dragostea noastră pentru Dumnezeu nu poate fi decât fileo, și este onest să ne recunoaștem limita iubirii. Este o limită normală, pe care nici Dumnezeu nu ne-ar cere să o depășim, ci doar să o recunoaștem! Dacă Dumnezeu ne-ar fi urât, și ne-ar fi

făcut doar rău oare cine din noi L-ar mai fi iubit? El ne-a făcut doar bine și a murit pentru noi, iar noi tot L-am urât! Petru este smerit și a învățat lecția. Harul reabilitează, dar în urma unei pocăințe sincere și unei smeriri profunde a sufletului. Domnul nu disprețuiește o inimă smerită și un duh zdrobit! Petru a plâns cu amar, și-a recunoscut falimentul, limita și totala dependență de har!

Petru a fost singurul care a mers după Isus, și singurul care a sărit în apă pentru a ajunge mai repede la Isus. S-ar părea că într-adevăr, el îl iubea pe Isus cu o dragoste specială. Sau poate întrebarea: mă iubești mai **mult decât aceștia**, este și ea un test, pe care Petru îl ia, răspunzând doar: *știi cât te iubesc*. Mândria din inima lui Petru care l-a dus la cădere avea rădăcină și compararea cu ceilalți. Petru a participat și la cearta dintre ucenici cu tema: cine este cel mai mare? Petru a înțeles lecția. Comparația cu ceilalți este o capcană. Doamne, important este că te iubesc și că Tu știi lucru acesta! Fie ca cei din jur să te iubească mai mult decât mine. Nu sunt în competiție cu ei. Eu Te iubesc așa cum știu, așa cum pot, așa cum am înțeles. Acest lucru contează cu adevărat. Observ că și Isus în a doua și a treia întrebare nu mai folosește comparația cu ceilalți ucenici. Isus nu doar că îl reabilitează pe Petru dar și anunță marea biruință a vieții lui: moartea prin care Petru avea să proslăvească pe Domnul. Cel care s-a lepădat de frica oamenilor, a morții și a suferinței, avea să moară la bătrânețe de dragul lui Isus. Isus nu doar că îl iartă dar îi dă șansa să ia testul picat. Îi dă resursele harului și îl pregătește cu grijă pentru a se confrunta din nou cu ispita care l-a doborât. Și așa a și fost. Petru a murit crucificat pentru credința în Isus. Nu s-a mai lepădat, ci a biruit prin har! Dacă privim cu atenție în viața noastră Isus nu doar ne iartă, dar ne dă șansă să luăm examenele picate. Reabilitarea își atinge apogeul prin biruirea ispitei care te-a doborât în țărână!

În mod sugestiv Evanghelia se încheie cu discuția dintre Petru și Isus. Petru este cel ce s-a lepădat, iar acum este iertat și reabilitat de Isus. Și după ce este reabilitat Isus îi spune: Vino după Mine. Cititorul se poate regăsi în Petru. La fel ca Petru, cu toții l-am trădat pe Isus. El însă a murit și a înviat pentru noi. El este viu și ni Se descoperă pentru a ne ierta, reabilita și a ne spune: Tu vino după Mine! Evanghelia se încheie cu acest mesaj adresat de fapt către noi toți din partea lui Isus: Tu vino după Mine! Când Isus i-a spus aceste lucruri lui Petru se pare că chiar s-a ridicat în picioare și a început să meargă. Așa se explică faptul că Petru l-a văzut pe Ioan venind după ei. Este foarte interesantă întrebarea pusă de Petru: Doamne, dar cu acesta ce va fi? Are ce era în mintea lui Petru când a pus această întrebare? Este dificil să îmi dau seama. Poate Petru a înțeles din v.18 că va muri ca martir, și îl întreabă pe Isus ce se va întâmpla cu Ioan dacă el va împărtăși aceeași soartă cu el. Din această perspectivă s-ar potrivi foarte bine răspunsul Mântuitorului: „*Dacă vreau ca El să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu, vino după Mine!*” Cum adică: ce-ți pasă ție? Nu era normal ca lui Petru să îi pese ce avea să se întâmple cu prietenul lui Ioan, mai ales dacă era vorba despre modul în care acesta își va sfârși călătoria sa pe pământ? Isus se pare că surprinde în Petru o anumită preocupare pentru celălalt care te poate defocaliza de la chemare. Este absolut firesc să fim preocupați de destinele celor din jurul nostru, dar nu mai mult decât trebuie. Aceste destine sunt în mâna lui Isus. Traseul vieții fiecăruia este în mâna lui Isus. Deci frații noștri sunt în mâini bune. Nu cumva să ne împovărăm inima cu ce se întâmplă în viețile lor, și să uităm să împlinim chemarea: Tu vino după Mine. Uneori imperfecțiunile fraților de pot tulbura și descuraja. Ne gândim că nu sunt așa de spirituali cum ar trebui să fie, ne frământăm prea mult cum să îi schimbăm, și uităm să facem o prioritate din schimbarea noastră. Când ne frământăm prea mult pentru destinele fraților noștri, să ne aducem aminte de replica Mântuitorului: *Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!*

Capitolele 20-21 ne prezintă 5 arătări (și 5 discuții cu ucenicii) ale lui Isus după înviere. Pe de o parte ele susțin prin intermediul martorilor oculari autenticitatea învierii, iar pe de altă parte pun în lumină principii frumoase și folositoare pe care le-am comentat mai sus. Dar mai mult decât atât aceste arătări par să creioneze tipare în care Isus continuă să Se reveleze Bisericii. Este adevărat că Isus nu Se mai arată în trup, în felul în care s-a descoperit ucenicilor, însă El continuă să Se arate prin Duhul. Cui și de ce se descoperă Isus prin duhul?

- În primul rând El se descoperă **celui cu inima întristată** care Îl caută cu disperare. I se arată pentru a-l mângâia și a-i da nădejde! (vezi discuția cu Maria)
- Apoi, El se arată **celui cu inima temătoare și tulburată**, pentru a-i da pace și a-l înfăptuiri în lucrare! (vezi discuția cu ucenicii).
- Isus Se descoperă **celui ce-L caută și se luptă cu îndoiala** pentru a-i oferi certitudine! (vezi discuția cu Toma).
- Isus se descoperă **celor aflați în situație de criză** pentru a le reaminti de dependența totală de El, de purtarea Sa minunată de grijă, și pentru a-i focaliza spre adevăratele bătălii: investiția în oameni. (vezi pescuirea minunată).
- Isus se descoperă **celui dezamăgit de sine, celui cu duhul zdrobit**, pentru a-l ierta, pentru a-i reda demnitatea, pentru a-l reabilita și mandata în lucrare.

Este interesat să observăm că primele trei arătări au scopul de a reînvia și consolida credința, iar ultimele două au scopul de a-i focaliza pe lucrarea lor pe pământ. Primele trei descoperiri aduc credință, pace, certitudine, bucurie în inima deznădăjduită a ucenicilor. Pescuirea minunată le aduce aminte rolul lor de a fi pescari de oameni, iar discuția cu Petru responsabilitatea noastră de a veghea unii asupra altora. Nu sunt acestea cele două dimensiuni fundamentale ale lucrării creștine: dragostea de frați și iubirea de oameni sau în cuvintele lui Isus din discursul Său dinaintea răstignirii:

- Voi veți mărturisi lumii despre Mine.
- Iubiți-vă unii pe alții cum v-am iubit Eu!

Isus le întărește credința și le dă pacea Sa, pentru a-i trimite apoi în lucrare; o lucrare orientată spre oameni: spre păzirea celor credincioși și câștigarea celor necredincioși!